

Ve středu byl páník doma dřív a tak vzal ohařiska na procházku najednou a do civilizace. Na takovou kratší procházku jenom, protože já měla v plánu si je pak vytáhnout ven jednotlivě. A první šel ven Rumajzlíček . Tali je teď překvapivě za docela rozumnou, vnímavou a naslouchající, takže po řádném přivítání a mým převlíknutí do civilu vzala v klidu na vědomí, že "Taličekáá-Rumíčekde" a ani jí nenapadlo zkusit, ešivá by se nemohla taky připojit. Úplně jste jí v očích mohli číst klidnej nápis "Dobře pánčičko, tak já tady na tebe budu čekat." Vyběhli jsme s Rumíčkem a udělali si to takový akční, protože balonek zůstal plánovitě pro tentokrát doma. Protože to napojení mezi námi funguje, věděl, že se nebude jen tak procházkovat a hopíkal přede mnou v očekávání, co vymyslím.

Na zahřátí jsme si dali u sousedního baráku vybíhání po schodech na podestu se zastavováním. Aby to neměl tak jednoduchý. Pak jsme se přesunuli k zábradlí, kde proběhlo těžký stíhání. A protože Rumouš tuhle hru fakt miluje, tak než já jsem tam došla, stačil dvakrát už kolem toho zábradlí stíhat sám sebe □ □ . Hele museli byste ho vidět, jak to tam smaží kolem a kolem. No tak když už to měl takhle rozběhaný, tak poté, co teda několikrát stíhal a dopadnul i mou maličkost, jsem mu naordinovala běh okolo velkého hřiště. Rval to do zatáček tak, že jsem se bála, ešivá se mi nepřeklopí □ □ . Kdyby mrzlo, bála bych se, že se mi v zatáčce rovnou i zlomí.

A protože nejen během živ jest pes, byla následná část převážně o mozkový aktivitě. Kdy musel hezky couvat do dálky, pilovat povel "Fuss" , kdy pochoduje u pravý nohy (tam se nám opět - mou chybou, jako vždy - objevuje tendence chodit stylem kraba, protože to nejsem schopná se uhlídat), taky nějaký to poslouchání opravdový a pak jsme si k potěše chlapečka, který se přišel družít, stříhli i naši oblíbenou scénku pro děti. Pak jsme se spolu ještě trošku pocourali sem a tam, vyzkoušeli, jak to běhá dneska "kočičce" po stromech a zamířili domů.

Kde na mě čekala hodná a milá Talinka, která klidným krokem opustila byt, patro i dům a volným krokem následovala mou maličkost. Ten jeden poklesek jí i prominu, páč to stejně udělala jen proto, aby se neřeklo. A hlavně jí to prominu i proto, že když jsem jí sprdla, co to má znamenat, nebylo to tak jako dřív, že si cukla ramínkem ve stylu "A co jako, voe, aby ses nepoto." , ale zatvářila se tak jako "Promiň jo?" . A to беру.

Navíc když si pak inašplhala při pochodu kolem Talibufíku, kdy jsem si opět vystačila s jemným upozorněním, že to jako ne-e. Bezďák se nám momentálně přestěhoval, takže to

křoví taky nebyl důvod navštěvovat a když jsme obešly naši obvyklou trasu, nasměřovala jsem nás na louku za domem. Stejně jako Rumíčka jsem se jí cestou otázala, japa že to dělá ta kočička. A podle ní kočička čeká na podestě ☐☐. Tak jsem jí oznámila, že kočičky teda hlavně běhají po stromech a tož se rozběhla z podesty dolů a hópala na větev. To je vám, tak moc hezký, že se s ní dá MLUVIT! Já se vždycky z toho celá tetelím ☐. Tohle jsou vody, kde se umím pohybovat, ne v zupáckým řevu. A vody, kde je mi dobře.

Když jsme došly na louku, tak se nám ty fleky trochu rozeběhly do světa a já si typovala, že to zas mastí za ten poslední barák a šla na jistotu tam. Kupodivu se přiřítla odspodu od potůčku a nechala se krásně přivolat, naprosto vzorovaně. Byla jsem prosíravá a počítala s tím, že jak přijde volno, bude to chtít napálit tam, kam právě nemá. A chachacháááá, byla jsem meeegarychlá. Drapla jsem jí za kšandičky jak kufr a přenesla si ji před sebe ☐☐. S ostrou otázkou CO TOMÁJAKOZNAMENAT???! "Omyl asi nějaký v procesu nějaký..." tvářila se ☐.

Opodál jsem viděla, že na louku přichází paní z vedlejšího domu s mladinkou vižlou. Zastavila jsem Talimůru, posadila ji a zavolala, jestli můžu nechat Fleky na volno. Můžu. A tak jsem ještě chvíli počkala, až k nám dojdou blíž, aby to setkání nebylo tak výbušný a dala Tali volno. A pak se začaly dít věci.

Ani ne tak v tom ohledu, co ty dvě pomatenkyně vyváděly, to vůbec, ale..... hele... já se to úplně bojím říct nahlas. Protože tomu se totiž vážně nedá věřit. To by vás ani v nejdivočejším snu nenapadlo, že..... TALI BUDE DĚLAT DEMOSTRAČNÍ POMŮCKU!! Neboli na ní, NA TALI!!! budu demonstrovat paní, jak asi tak má vypadat práce se psem. Neb paní naprosto tápe. Neví, nezná a nejde jí to. Feňule je klasickej zrzavej pupík, živel, rychlík, běhavec a..... nikdo jí doteď nic naučil, protože přece jim řekli, že pes se má cvičit až od půl roku. Plakali byste, plakali. Paní se diví, že fenka tahá, že jí nemůže pustit, že jí nevnímá. Natož aby jí poslouchala. Všimla jsem si dávno, a nejen já, už i Brtník, že jsou majitelé z fenky značně uondáni. No jo, aby nebyli. A to je to ještě štěně, kdyby měli v rukou váhovou kategorii Talimůry..... nedá mi to, nezamáčknout slzu při vzpomínce na tu dobu, kdy k nám Tali přišla.

Ale to nechme stranou, to je teď věc vedlejší. I když vlastně nejní. Páč jako by to ani nebyla ta stejná Tali. Tehdy a dneska, kdy díky ní můžu paní ukázat, jak třeba upoutat pozornost její

kolem rotující fenky, co dělat, když ji nevnímá. Jak radostně chválit, aby se z toho pes radoval - A ŽE SE TALI RADOVALA!!! . Mohla jsem Tali ve hře zastavit, aby si paní mohla štěndo přivolat a spoustu jiných věcí, který by mě ještě včera nenapadly, že by se mohly uskutečnit. S TALI.

Nejsem nějak agilní v tom, abych dávala rady, co a jak má člověk se psem dělat, pokud se někdo nezeptá sám, to vůbec. Tady to vyplynulo ze situace, kdy výchozím bodem bylo to, že jsem paní jen poradila, že je lepší mít feňuli na kšírkách, když jí má na tý stopce. Kde ji teda moudře měla. Protože když se rozběhne a zastaví až o konec stopky, není to dobře pro krk. A paní pak sama začala chrlit - což mě fakt nepřekvapuje, protože je pozoruju už delší dobu - jak to nefunguje a jak a jak. A tak se tak mimoděk rozjelo to, že jsem jí mohla ukázat, "poradit" nasměrovat. A ... taky předat dobrůtky, protože s sebou žádný neměla. A předvést chválení a hraní a kontakt se psem.... a nikdy, nikdy, nikdy doposud by mě nenapadlo, že něco takovýho proběhne nikoliv se Zrzavcem, kterej se takhle dá "použít" naprosto báječně, ale zrovinka s Flekatou, která se na jakoukoliv demonstraci učení a výchovy hodí tak, jako velikonoční zajíc pro demonstraci vánočních tradic ☐ .

Byla úžasná. Byla výborná, BYL TO JEJÍ MAJSTRŠTYK!!!!!!!!!! A já jsem na ní nezřízeně hrdá a hrozně moc a moc si přeju, aby jí to takhle zůstalo, protože byla uvolněná, šťastná, bavila se a měla radost z toho, že jsme tam spolu. Byl to báječný pocit. Na závěr jsem jí posadila uprostřed louky, řekla jsem jí, že si dáme závody a ona nadšeně číhala, kdy bude moct vyrazit ☐ . Odpočítala to na 3-2-1 aaaaa vypálily jsme. Nádhera, nádhera a ještě milijounkrát nádhera.

A já doufám, že jsme paní byly dostatečnou inspirací a taky, že se vypraví na ten cvičák, kam jsem jí nasměrovala. Byla by škoda, aby se jak oni, tak pes trápili tím, že budou mít doma neodjištěnej granát, kterej nedostane možnost vypustit energii, protože procházky na vodítku a sem tam na stopce, to pro ohaře není to pravý, potřebuje práci, pohyb a práci. I o tom jsem paní povídala, s tím, že jsem dopředu avizovala, že nechci dělat chytrou, a dávat nevyžádaný rady, ale že s ohařema už žijeme hodně dlouho a pokud chtějí vést s tím psem spokojený život na obou stranách, musí se toho hodně naučit. A nejdřív oni ☐ . Paní říkala, že je ráda, že sama prostě neví. Tak snad. ☐

No a aby to nebylo jen o jednom majstrštyku na flekatý straně, tak hnedle ráno proběhl

majstštyk na zrzavý straně. Když odcházím do práce, nebo třeba když беру ven jednoho pesana a druhý zůstává doma, dávám “odpustky”. Něco malýho jim položím na pelíšek, dostanou povel, ať na to dávají pozor a pak, když jsem mezi dveřma, přijde povel “vezmi” .

Tali šla jako první, Rumiček, že se bude ešče povalovat na pelišku. Pomudlala jsem ho, připravila mu tam tři dobrůtky a pak klasicky zavolala ode dveří v předsíni, že “vezmi” a šla jsem s Tali ven. Po dvaceti minutách jsme se vrátily, Tali šla na místo a já volám na Rumička, že jako výměna, že teď půjde ven. Nic. Tak volám, ať se přestane povalovat a hejbně kejtou, ať si to venku stihneme užít, ne? Nic. To je divný, teda. A tak se seberu a jdu do tý kůchně.

A tam se mi naskytne obrázek na Rumička sedícího a.... civícího. Na ty tři odpustky, který jsem mu nakladla na pelíšek a řekla mu, ať na ně dává pozooora. A on asi neslyšel to, že si je má vzít. A tak svědomitě sedí a dává toho pozooora. Celejch těch dvacet minut ☐ . Ani žďabíček neochutnal ☐ . Jako já vím, že se na něj můžu spolehnout, vím to a taky si toho považuju. Víam, že kdybych nechala na konferenčním stolku biffoura a odešla do práce, tak po návratu tam bude. Nejen Rumajzlík, ale i ten biffour. (za předpokladu, že tam nebude ovšem Tali ☐ , to dá rozum i tomu, kdo ho nemá) . Ale tohle byla trochu jiná situace, tohle bylo už jeho. Oni to moc dobře vědí, že to je pro ně. A vydržet to takhle po celou tu dlouhou dobu a jen na to vážně koukat. TOOOO JE MAJSTRŠTYK!!! To bez debaty . To je jako posadit dítě pod vánoční stromeček s tím, že se má na ty čokoládový figurky jen dívat a nechat ho tam s nima samotný ☐ .

Takže to jsem musela velejásat a velechválit a taky pochopitelně veleodměnit, páč tohle si teda tu odměnu zatraceně zasloužilo. A on se vám táááák hrozivě moc radoval, jakej von je to šikovnej hošíček, ten neeejšikovnější na celým světě, ve vesmíru a v celým přilehlým okolí a ještě stokrát dál! Miluju tenhle moment, kdy se pes raduje ze svýho úspěchu, kdy to není jen o odměně, ale o tom uvědomění si, že se mu něco povedlo, že je šikovnej a nejlepší.

No! Tak to vidíte, jaký já mám žíííškovný pejsky ☐